

כהני א"י מברכים בני חו"ל

ברכת כהנים הינה מצוה דאורייתא המוטלת על שבט הכהונה, לברך את עם הקודש באהבה. בפשטות אין מצוה על ישראל להתברך מפי הכהנים. אלא שהרבה פוסקים הביאו את שיטת ה"חרדים" שכותב: "וישראל העומדים פנים כנגד פני הכהנים בשתיקה, ומכוונים לבם לקבל ברכתם הם נמי בכלל המצוה". מדבריו למד בעל ה"הפלאה" שיש מצות עשה על ישראל להתברך מן הכהנים. אכן יש פוסקים שנקטו שאף לדעת ה'חרדים' אין חובה על ישראל להתברך, ואינה אלא זכות ישראל להתברך מברכותיו של הקב"ה.

הברכה שמברכים הכהנים את הציבור, האם חלה הברכה רק על הציבור הנמצא בבית הכנסת?

תשובה על כך אנו למדים מדברי הגמרא שדנה באופן שכל מתפללי בית הכנסת כהנים הם, הגמ' מסיקה שכולם יעלו לדוכן, ואת מי מהם מברכים את "אחיהם שבשדות". אותם היהודים שאנוסים במלאכתם ואינם יכולים לבוא לבית הכנסת, גם עליהם חלה ברכת כהנים.

השל"ה הקדוש כתב באגרת ששלח מארץ ישראל למשפחתו שבחוץ לארץ: "כהנים נושאים כפיהם בכל יום, ואני זוכר בכם, וממשיך ברכה על ראשיכם".

רבי אליהו פנחס הכהן, ראש ישיבה בוילנא, כותב שגם אנשי חוץ לארץ [שאינן נוהגים שם ברכת כהנים בכל יום] גם הם בכלל ברכת הכהנים שבארץ ישראל, שהרי אנוסים הם כמו עם שבשדות שגם עליהם חלה הברכה [חסד לאלפים ו] רבי אליהו אף מציע לישועת חולה מסוכן או מקשה לילך שנמצאים בחוץ לארץ, שיכתבו שמם ב"ועד הכהנים", כדי שיתברכו בכוונת הכהנים בעת דוכנם [שם כא].